

PLYŠOVÝ MEDVĚD

*Napadlo vás někdy, že i hračky mají duši?
Povídka se špetkou tajemna o tom, že odpou-
tat se od minulosti není vůbec jednoduché.*

To jsi teda dopadla, ve čtyřiceti začínat od nuly, našeptává mi mé druhé já, když překračuji práh skromně zařízené třicetimetrové garsonky.

No a co, nejsem jediná, odseknu v duchu. Brácha přece vyletěl z rodného hnízda až v pětatřiceti. A moje nejlepší kamarádka, věčná studentka, stála na startovní čáře dokonce o dva roky později.

Unikl ti malý detail, posmívá se mé alter ego. Ty začínáš od nuly už podruhé, milá zlatá!!!

V bytě není skoro nic, jen kuchyňská linka, gauč a válenda, oddělená japonskou stěnou. Tmavý, depresivní příbytek, ve kterém mě už nic převratného nečeká.

„Jak sama vidíte, paní Zdeno, byt je úžasně slunný,“ duje do mě realitní makléřka. „Kuchyň má vestavěné spotřebiče, v koupelně je nová pračka...“

Čert vem pračku, hlavním důvodem, proč jsem si dnešní prohlídku sjednala, byl šíleně laciný nájem.

Možná až podezřele laciný.

Novostavba 1+kk v Čakovících, za pět tisíc včetně poplatků, co z toho majitel může mít? Možná tu člověku budou otravovat život nesnesitelní sousedé, nebo tu každou noc vyje pes, případně za zdí nonstop řve kojeneček, co já vím. To bych radostí zrovna neskákala, já už mám probdělé noci dávno za sebou.

Ať si tohle privilegium hezky užije ten zrádce a jeho o dvacet let mladší sexbomba!

„Proč je vlastně nájem tak nízký?“ obrátím se na makléřku a ta si nervózně posune brýle ke kořeni nosu.

„Třeba tady někdo zaklepal bačkorama a zjevuje se tu jeho přízrak,“ ozve se moje pubertální dceruška a znuděně vyfoukne obrovskou bublinu z *Pedra*. Prasknutí růžové hmoty zazní mezi holými stěnami jako výstřel z děla. Už jsem si na její rádoby vtipné hlášky zvykla, i na

ten extravagantní účes v barvě retro žvýkačky z Lidlu.

Zachovej klid, za pár týdnů se tenhle úlet smyje, opakovala jsem si v duchu, když přišla domů s křiklavým přelivem po vzoru Katy Perry. A s pokorou jsem si pomyslela: Bouchni šampaňský, taky se mohla zhlédnout ve Vladimíru Franzovi.

Makléřka zvažní. „Vy se bojíte duchů, slečno?“

Sabině zamrzne úsměv na tváři a strelí po mně vyděšeným pohledem. „No počkat, mami, jestli tu straší, tak mě sem nedostaneš ani párem volů.“

Přestože si nedávno s dospěláckým výrazem vyzvedla občanku, pořád je to duší bázlivé dítě.

„Paní si dělala legraci,“ zakročím rychle, když vidím, jak Sabča nezdravě bledne. „Nesmíš taky všemu věřit.“

Sabině se viditelně uleví a zacloumá mi paží. „Tak bereš to, nebo ne? Mě už to nebaví, furt courat po prohlídkách.“

Makléřka se okamžitě chytí. „Nerozmýšlejte se dlouho. Mám ještě další tři zájemce, čekají jen, jak se rozhodnete.“

Za normálních okolností bych se téhle otřepané fintě na klienty vysmála, ale za ten pakatel měsíčně jí nával čekatelů i věřím.

„Dobře, připravte mi smlouvu,“ povzdychnu si odevzdaně a makléřka se začne zběsile přehrabovat v kabelce.

Budu si tu muset zvyknout, drmolím mezi zuby jako šaman své zaříkávadlo. Budeme si tu muset zvyknout!

Poodhrnu záclonu a vyjdu na balkon. Hm, tak tady se nebudu moct ani vyvalit v plavkách. Je to jedna dlouhá lodžie přepůlená deskou z mléčného skla, druhá část patří k vedlejšímu bytu. Předěl je jen na efekt, chlápka, který sedí za stolkem a nehnutě se kochá přírodou, mám jak na dlani. Docela ucházející čtyřicátník s pěknými vlnitými vlasy.

„Dobrý den,“ pípnu nesměle a on si mě krátce přeměří a něco zabrblá.

Na první dojem žádný sympaťák, ale co, kamarádit se tu s nikým nemusím a rozhodně nečekám, že novou lásku najdu hned za touhle milimetrovou zdí.

Opřu se lokty o zábradlí. Páni, to je výhled! Osmé patro, pode mnou dětské hřiště a za ním hustý les a malebný rybníček. Ideální místo na večerní procházky. Staleté stromy nebudou mými vzlyky a posmrkáváním nijak pohoršeny, ty už zažily horší věci než rozvod jedné nešťastnice.

Okouzlena romantickou scenerií zahalekám do bytu: „Sabčo, pojď se na něco kouknout!“

Dceruška výjimečně uposlechne a s otráveným výrazem přijde za mnou.

„Nezapomeň slušně pozdravit,“ nabádám ji šeptem.

Sabča se nechápavě rozhlédne. „A koho jako?“

Nakloním se přes ozdobné sklo, protiva zmizel jak pára nad hrncem.

„Toho souseda odvedle,“ vysvětlím zmateně. „Ještě před chvilkou tam seděl.“

Sabča mi věnuje soucitný pohled. „Nejspíš ti šplouchá na maják, maminko.“

Za prostořekost jí jednu stříhnu. „Prostě se snaž být na lidi v baráku milá, ať tě nemají za nevychovanou holku.“

Sabča zvedne oči v sloup a zasyčí: „Tssss!“ Citoslovce, které se v její slovní zásobě opakuje bezkonkurenčně nejčastěji.

„Doufám, že tu aspoň potkám nějaký kluky, co nenosej *pampersky*,“ utrousí při pohledu na mraveniště capartů pod námi.

Snažím se jí zvednout náladu: „Tohle jsou nové byty pro rodiny s dětma, ale na hlavní je původní zástavba, tam určitě bydlí starší kluci.“

Sabča se opovržlivě ušklíbne. „Tak aby neměli pro změnu plíny na inkontinenci!“

Stěhování nám zabere tři dny. Ne nadarmo se říká, že je lepší vyhořet.

„Uvidíš, zvládneme to i bez táty,“ povzbuzuji Sabču, když první noc ulehá na válendě za japonskou stěnou. „Bude se ti tu líbit.“

Má pubertální dcera hrdinsky trhne rameny. „A co má bejt. Stejně je to jen na chvíli. Až budu plnoletá, vypadnu odsud.“

V duchu se pousměju. *Tvůj strýc tvrdil přesně totéž, holčičko!*

Zatímco Sabča spí, pustím se do vybalování banánových krabic. Na dně jedné z nich se krčí malý plyšový medvěd. Vždy jsem si našla tisíc výmluv, proč se ho nezbavit, odsouvala jsem jeho likvidaci na dnešní den. Symbolicky!

Statečně se nadechnu. Musím se s ním rozloučit a odstříhnout se od starého života. Nenávidím ten kus plyše s červenou mašlí, stejně jako nenávidím Milana. Dal mi ho na prvním rande, bylo nám teprve čtrnáct. Moje první a poslední láska. Když mě po deseti letech chození požádal o ruku, skočila jsem mu kolem krku.

„Pusť ho k vodě, Zdeni, není vybouřenej,“ radila mi tehdy máma. „Jednou se kvůli němu nabřečíš.“

Nejenže jsem mu nedala kopačky, ale ještě jsem si s ním do roka a do dne pořídila Sabinu.

Matčina slova se mi teď, po šestnácti letech, vrací k uším jako bumerang. Musel obletět snad celou sluneční soustavu, že mu to trvalo tak dlouho.

Odhodlaně nacpu medvěda do koše, pohřbím jej pod všemi odpadky, které najdu po bytě, a rozestelu si gauč.

Po chvíli na mě dolehne samota. S rybníkem v oku vyletím z postele a zuřivě se přehrabuji slupkami od brambor a kostmi od grilovaného kuřete.

„Co tady blbneš, mami?“ ozve se za mnou Sabčin rozespálý hlas.

„Hledám ho,“ kňuknu a rukou od tatarky si utírám slzy.

„Ježišmarjá, koho?“

Vytáhnu trofej z bílé omáčky a tvářím se, jako bych vyhrála milion.

„Toho medvěda přece!“

Sabča zírá jak spadlá z višně, a když ji ujistím, že jsem zcela při smyslech, zakoucí očima a vrátí se na lůžko.

Dopřeji plyšákovi noční koupel v *Persilu* a přikolíčkuji ho nad vanu jako oběšence. Představa, že se na prádelní šňůře houpe ten podrazák, mi přináší zvrácené uspokojení.

Je obecně známo, že člověk je tvor adaptabilní, a tak si postupně zvykám i na ten holobyt v Čakovicích a učím se ho nazývat domovem. Sabča nové bydliště také vezme na milost, dokonce ji potkám před domem v hloučku dalších bláznivě obarvených hlav. A to se strachovala, že do místní party nezapadne!

S nedostatkem soukromí se ovšem smíruji těžko. Soused je totiž každý večer vyvalený na balkoně a o víkendu se z něj prakticky nehne. Občas si tam přinese nějaké čtení, ale většinou jen sedí a hypnotizuje les naproti. Vydrží tak dlouhé hodiny, až mi jednou zatrnulo: *není náhodou tuhej?*

Docela atraktivní chlap, a nemá ženskou? Nepochodí na pivo, do fitka, nenavštěvuje přátele? Jen upřeně civí do zeleně, místo aby se sebral a ten rybník obešel po svých. Bydlíme tu skoro tři týdny, a ještě nevytáhl paty z bytu. Nepodařilo se mi ani vyzorovat, jestli odchází do zaměstnání. Pokud ano, sotva se v práci ohřeje, protože když přijdu domů, už si zas hoví

v plastovém křesílku. A to mám dost příznivou pracovní dobu.

„Ten soused je fakt divnej,“ prohodím zadumaně u večeře, aby řeč nestála.

Sabča převalí sousto na jazyku. „Jakej souseď?“

„Ten odvedle přece. Pořád jen vysedává na balkoně.“

„Na balkoně? Nikoho jsem tam neviděla.“

„Ježiš, Sabino, netvrď mi, že sis ho ani jednou nevšimla, vždyť je tam pečeněj vařenej. Takovej tmavovlasej, v mém věku...“

Sabča pokrčí rameny. „Fakt nevím, o koho jde.“

To jsem se zeptala té pravé.

„Jo, dneska mi volal táta,“ vzpomene si. „Prej to bude kluk.“

Zmobilizuji všechny síly a vpáčím si do sanic strojený úsměv. „Hm, to je skvělá zpráva.“

Reagovala bych naprosto stejně, i kdyby jim ultrazvuk předpověděl mimozemšťana. A to jsem si namlouvala, že ho třeba zajímalo, jak spolu ve třicetimetrovém kamrlíku válčíme.

Já naivka.

Plyšový medvěd znovu letí do koše, tohle byla poslední kapka. Pro jistotu udělám na igelitce

uzel, a jakmile Sabča usne, dám si tu námahu a odnesu odpadky do kontejneru. Ta červená mašle už mi v životě nesmí na oči.

Odolávám sice pokušení skočit do tlejících zbytků šipku a zachránit medvěda před neradostnou budoucností na skládce, ale nakonec se překonám, pomyslně mu zamávám na rozloučenou a zaklapnu plastové víko. Jsem pyšná, že jsem to zvládla, a tento hrdinský čin musím náležitě oslavit!

Pod hvězdnou oblohou usrkávám kyselé krabice víno, tohle je romantika za všechny prachy!

„Taky nemůžete spát?“ ozve se nečekaně z druhého konce lodžie.

Leknutím sebou trhnu. Ten člověk mi nedopřeje soukromí ani o půlnoci!

„Jo, v bytě je hrozný vedro,“ zalžu.

„To mi povídejte, taky mám doma prádelnu.“

„Hm,“ hlesnu a konverzace tím pro mě končí, na klábosení ze znouzectnosti nemám náladu.

Soused se nenechá odradit. „Vy jste si to tady pronajala dlouhodobě?“

Na okamžik zaváhám, *proč ho to zajímá?*

„Jo... na rok. Zatím.“

„To vás obdivuju, že jste do toho šla. Ten byt

byl dlouho prázdněj, všichni na poslední chvíli vycouvali.“

Zbystřím. „Co tím chcete říct?“

Můj společník se odmlčí.

„Zapomeňte na to. Jak se vlastně jmenujete?“

„Zdena... a vy?“

„Adam,“ odpoví, ale že by se zvedl a štěrbinou mezi sklem a zdí mi potřásl pravičkou, ho ani nenapadne.

Potmě si začneme vykládat o počasí a dalších hloupostech, jakmile se totiž zeptám na cokoli osobního, Adam rychle změni téma. Už nelituji, že jsem se s ním dala do řeči, jeho sametový chraplák je balzám na duši.

„Můžu se vás na něco zeptat?“ zkusí opatrně.
„Vy žijete sama? Nejste vdaná?“

Trpce se pousměju. „Víte... manžel jednoho krásného dne zjistil, že si vlastně pořádně neužil, a začal dohánět, co zameškal.“

Rychle se vzpamatuji, příliš ochotně jsem si nového známého pustila k tělu. To ta smrtelná kombinace něžného chrapláku a levného vína!

„Promiňte, ale váš manžel je pěkněj blbec,“ řekne Adam.

Blbec??? Příliš eufemistický výraz, mě napadají mnohem trefnější označení!

„A vy?“ oplatím mu stejnou mincí. „Proč pořád sedíte sám na balkoně a koukáte do lesa?“

Adam se dle očekávání nevyjadřuje, dosud mi na sebe neprozradil kromě jména vůbec nic.

Asi za to může ten krabicák, protože dostanu ztřeštěný nápad: „Co byste říkal na malou noční procházku? Hned teď!“

Na druhém konci lodžie se ozve hluboký povzdech.

„To nepůjde, nezlobte se.“

Mé sebevědomí rázem klesne na bod mrazu, ani takovýhle podivín nestojí o rozvedenou zoufalku.

Trapné ticho trvá podezřele dlouho.

„Jste tam?“ zašeptám.

Odezva žádná. Alespoň se mohl rozloučit!

Opojena vínem usnu i bez plyšového strážce.